

Sy-li spěval,
Pilnje dželaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napojo mōeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař mérny
Čerstwość da.

Njeh ty spěvaš,
Swérnje dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Ssmolerjez knihicísczceřni w Budyschinje a je tam ja schtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

H o d y.

Hebr. 1, 1—6.

Luby hodowny świdżen, najwježelschi džen, je s nowa pschischol. Dawno šmij šo na njón hotowali a wježeli. Nimalne wschitzu šu na to myžlili, tak býchu swojich lubych świdżnych a pschitwušnych, domjazých a pscheczelow swježelili, tak býchu šo s darami luboscze mjes šobu pschekhwatali. Sbóžnosć dawanja a branja šo s doborom sacžuwa. A starschi šu wobsboženi, hdyž džeczi se sybolazymaj wočzomaj na hodowny schtom hladaju, kiz je šo jim pschil a sašwěcili. A runje tak je radošcz druhich sa minohich najrjeñscha msda wschēch woporow. Lubosne waschnje to je, po kótrymž hody świdżimy. Njebyli tutón świdżen nam dale nicžo pschinježl hacž to, dha by to hizom neschto hódne bylo. S wulkim žohnowanjom by hizom bylo, so sažo ras wučnjem, s mótrischim wočzkom na muſu a hubjenstwo a potrjebnosće swojego bližscheho ledžbowacz; so wutroby šo sažo ras. Shrëja a ſebi sažo bliže pschinidu; so někotryžkuli, kiz šo we vjej kudsonje wot wschitlich wopuschczenu a s hodownego wježela wusankneny sacžuwasche, widžicž dyrbí, so wopuschczenu njeje, so na njeho ſabyli njeſku, tak so nowa nadžija a radošcz tež do jeho wutroby sacžehnje! — Ale njeje temu husto tak, so šo s hodownej wježeloscu wscha luboscž ſažo ſhubi? Sswěcžki šu šo došwěcžile, schtom je šo wuprōsdniš a won cžižnyš, wutroby šu symne kaž hdy prjedy a wschitko pschi starym wostawa! Chzemymli polne, trajoze žohnowanje s tuteho

świdżenja wotnijescž, dha psched świdnymi darami człowiekije luboscze na tón jedyn dar ſabyčz njeſměny, wo kótrymž jandželowy kherlusč ſpěva: „Wam je šo dženža Sbóžnik narodžil.“ Schto s nim mam, praji nam nasch teſt.

Tuto ſłowo je pižane na Hebrejskich, to rěka na tajkich kſcheczijanow, kiz běchu prjedy židzi byli a šo pschedo hyscze ſ Bozej klužbje w židowskim templu s jeje świdżnymi dñjemi a woporami džeržachu. Tuteho waschnja njemóžachu šo wostajicž, ſkerje býchu šo ſažo wot Jesuža wotwobrocžili. Duž chze jím tutón ſift na Hebrejskich dopokasacz, ſo je Boži nowy, psches Jesuža ſežinjeny ſlub wjele kražniſchi dyžli starý; dokelž šu w Khrystuſu, tutym wěcznym, wysche wschēch profetow ſtejazym a ſamo wysche wschēch jandželow postajenym jenicžko-narodženym Božim Ssynje nětk wschitke ſlubjenja Bože dopjelnjene; a dokelž je šo psches Khrystuſowu ſmjerč tón wulki wopor pschinježl, psches kótryž je zyše čžlowstwo s Bohom wujednane, tak ſo mőžemy jenicžžy psches Jesuža ſbóžni býčz.

Hizom we swojich přenich ſłowach tutón ſift na Hebr. Jesužowu kražnosć wopishe, a teho dla ſu te ſame nairjeñschi hodowny teſt. Duž roſpominajmy ſebi na ſaložku teho ſameho

Jesužowu kražnosć.

1. Schtó wón je?
2. Schtó nam je?

1. Schtó bě Jesuž? Wot wotmošjenja na tuto praschenje wotwišuje twoje žiwenje a ſbóžnosć; tuto

praschenje je sa kóždeho to najvažnische. Tak ſu ſo w kóždym čaſku prascheli. Haj, Jeſuſ ſam ſwojim wucžobnikam to praschenje ſtai: „Schto praſa ſudžo wote mnje, teho člowskeho ſyna, ſo ja ſyml? a ſchtoha paſ wyl prajleže?“ Tak poſczele Jan tón ſchčenik k njemu: „Ssy th tón, kotryž pſchińcz ma, abo dyrbimy na druhého čzakacž?“ Tak džesche wychſchi měſchnik k njemu: „Sa cže pſchi thym žiwym Bohu ſarocžu, ſo by nam powjedžil, hacž ſy th Khrystuſ, tón ſyn Boži!“ Tak ſu ſo w přenich lět-stotetkach ſ tým praschenjom tak doſlo prozowali, hacž njebečhu wotmolwjenje namakali w tým, ſchtož je w druhim artikuſu naſcheje ſcheczijanskeje wěry napiſane. Po tutej wěrje ſu naſchi wotzoož ſiwi a ſbožowni byli a na nju ſu wumrjeli.

Schtó bě Jeſuſ? Tak ſo ſaſo w najnowſchim čaſu prascheja. Chzedža pſchidacž, ſo bě Jeſuſ nadobnje ſmykleny muž Boži, wulki profeta, najlepſchi wucžer dobrých pocžinkow, pſches kotrehož wucžbu ſo wutroby polepſchuja, duž „budž kóždy teje mykule, jako Khrystuſ Jeſuſ tež běſche!“ Alle pſchidacž njechadža ſo běſche tutón Jeſuſ hižom wot naroda ſhem něchto wjazh hacž kóždy druhí člowiſek. Jeſo njebijefku krónu chzedža jemu wſacž.

Schtó bě Jeſuſ? To je nam wěſte, ſo běſche jeho žiwjenje njeprſhestawaze towarzſtwo ſ Bohom. Ženje bjes njeho njeje, njech ſteji w ropocze wulkeho města abo njech ſo ſamlutki na horje k njemu modli. S zykej wutrobu je do ſwojeho Boha ſalorjenjeny. Tehodla w kóždym ſphtowanju wobſteji, njech ſo jemu ſwětna kražnoſež poſticži, njech jemu czerpjenje a ſmjercz hroſy. Wón ſo wot Boha njeđeli, wón je bjes hręcha.

Schtó bě Jeſuſ? Schto praſi ſa m wo ſebi? Derje wje- džesche, ſo je Boži ſyn, tón ſlubjeny meſiaſ. Sswjatemu Pětrej, kiz k njemu džesche: „Th ſy Khrystuſ, žiweho Boha ſyn,“ wón wotmolwi: „Sbóžny ſy th, Schimanje, Žonažowý ſyno, pſchetož cželo a krej njeje cži to ſjewiło, ale mój Wótz w njebijezach.“ Tehdy hiſchče ſwojim wucžobnikam ſakaſa, ſo bychu nikomu nje-powjedžili, ſo wón Jeſuſ, tón Khrystuſ je. Israel, kiz ſemíſkeho krala wocžakowasche, ſa tajku powjescz hiſchče hotowy a ſrak njebe. Pſched wychſchim měſchnikom paſ ſo wuſna: „Sa ſyml Khrystuſ, th to prajich.“

Te ſo praſilo, kiz Jeſuſ Boži ſyn, tak my wſchitzu Božu džecži rělamy. Bóh daj, ſo bychmy to byli! Tola wostanje wulki roſdžel. Wón jenicžy ſmě rjez: „Wſchitke wěžy ſu mi podate wot mojego Wótza. A nichto njeſnaje Sſyna kiba Wótz, a nichto njeſnaje Wótza kiba ſsyn, a komuž jo ſsyn chze ſjewicž.“ — Jeſuſ bě ſ Božeho roda, Boži jenicžki narodžený ſsyn.

Na to wožebje ſwji. Jan poſkaže, kiz pſche, ſo je Jeſuſ wot wěčnoſež ſhem był. „W ſpočatku bě to ſkolo, a to ſkolo bě pola Boha; — to ſkolo ſežini ſo cželo.“ Tu mamy tež Jeſuſowe ſkolo: „Prjedy džzli Abraham ſu, ſyml ja. — Sa a Wótz ſmój jene.“ Tu ſteji jeho praschenje: „Schtó mjes wami móže mi hręch dovjescz?“ —

Tak Boži ſsyn mějesche wožebitu Božu móz, w kotrejž je wſchitke ſwoje džiwy cžinik a hręchi wodawał a na kotruž na pſchitkadle pſchi wutrowjenju jichtneho wuraſnje poſkaſuje: „So byſchče wjedžili, ſo člowski ſsyn móz ma, na ſemi hręchi wodawacž,“ džesche wón k temu jichtnemu: „Stań horje, ſběh ſwoje poſleſheče a dži dom.“ —

Schtó je ſam wo ſebi praſil, a ſchtó ſu cži ſwječi japoſchtoljo wo nim piſali, to ſwopſchimuje tež naſch teſt. „Jeſuſ je Boži ſsyn, teho dla ſa herbu wſchitkeho poſtajeny.“ Wón je wot wěčnoſež do wěčnoſež. „Pſches njeho je wſcho ſežinjene, ſe ſwojim mózny ſlowom njeje wón wſchitke wěžy a je ſo ſyml k prawizy na ſtoł najwjetſcheje kražnoſež we wychkoſeži.“ Wón je ſ knjegom njebijezow a ſemje, kotremuž wſchitko je poſdane. Haj, wón je wychſchim džzli wſchitzu jandželjo. Cži ſu ſlužobniſu

a poſzli Boži, wón je jeho luby ſsyn. Tak wjele wychſchim jeho mieno je, tak wjele ſeſchi je wón ſam. Wſchitzu Boži jandželjo dyrbja ſo k njemu modlicž. —

To je wotmolwjenje na naſche praschenje: „Schtó je Jeſuſ?“ To je wobras jeho kražnoſež. A ſ teho widžimy

2. Schto Jeſuſ ſa naſ ſe. „Taklo Bóh wjele króž a ſe wſchelakim waſchnjom ſaſtarſku k wózam pſches profetow rěčaſ ſe, dha je wón w tych poſlednych dnjach k nam rěčaſ pſches ſwojeho ſsyna.“ Tucži Hebrejsz u ſwojich profetow a Bože ſlubjenja wot hręſhneho pada ſhem hacž k ſchčenikej derje ſnajachu. Kražny wobras Božeje luboſcze a ſmilnoſcze mějachu pſched ſobu wopominajo, tak bě Bóh wjele króž a ſe wſchelakim waſchnjom k ſwojemu wuſwolenemu ludu rěčaſ. Alle žadyn njebe jím tak hľuboſko do Božeje wózowſkeje wutroby nuts hľadacž daſ, žadyn njebe jím Božu wózowſku luboſcž a jich džecžaze herbſtwo tak jaſnje dopo-kaſal kaž tón, pſches kotrehož bě Bóh najpoſledy rěčaſ, kaž Jeſuſ. Kaž Bože ſlóncžko ſo ſwěči, kaž wone hinač njemóže, a kaž my jeho ſwětke pruhi widžicž dyrbimy, tak je Jeſuſ „ta jaſnoſež Božeje kražnoſež a podobnoſež jeho byča.“ Schtóž jeho widži, tón widži Wótza. —

A ſchtó dha na nim widžimy? Schto dha ſ jeho rta ſkyſchimy? Schto je nam pſchinjeſt?

My widžimy, tak wón ſo k hręſhnikam kila a na cžele a na duski khorých wutrowja. My ſkyſchimy, tak wo ſwojim njebijekim Wótzu rěči, kiz je tež jich Wótz, le kotremuž ſmědža ſo modlicž: „Wóteže naſch w njebijezach!“, wo tým, kiz hręchi wodawa a ſamo ſhubjenych ſynow ſaſo horjeberje a do džecžazeho prawa ſadža. Wón rěči wo njebijekim kraleſtwje, wo ſbóžnym towarzſtwo člowiſkich džecži ſ Bohom, w kotrymž je ſemíke žiwjenje pſchihotowanje na pſchichodne žiwjenje w njebijek ſražnoſeži. Tehodla ſebi žada, ſo mamy Boha a bližſcheho lubowacž, a teho dla nam ſlubi: „Hdyž powyſcheny budu, jich wſchitkach k ſebi pocžahnu.“ Schtož ſlubiſt je, je pſches ſwoju ſmjercz a horjeſtowanje wobkruežil. Sa ſawdawſ teho, ſo hręſhne člowiſtwo wodacže hręchow a ſ tým wumóženje wot ſmjercze, hręcha mſdy, dostenje, je wopor ſwojeho žiwjenja pſchinjeſt, je wón, kiz bjes hręcha bě, na ſchiju wumrjel. Tak je miloſežiwy Bóh napoſledy pſches ſwojeho ſymla rěčaſ. Jeſuſowý ſchijž nam praſi: „Jeſuſ je wucžiſeženje naſchich hręchow ſežinik pſches ſo ſam.“

Schtóž ſnadž měni, — a to ſo w naſchim čaſku wo někotrych praſi, — ſo čzysche Jeſuſ jeno pſches ſnamjo w dobrých pocžinkach člowiſke wutroby polepſchowacž, tón piſmo njeſnaje. Kunje liſt na Hebrejskich Jeſuſowu ſmjercz iſraeliſkim woporam napſhe- cžiwo ſtaja, kiz buchu tež k wujednanju ſ Bohom pſchinjeſene. Jeſuſowý ſchijž jo a wostanje ſnamjo najwjetſcheje luboſcze, kotraž naſ wot hręſhneje winy je wukupiſta a naſ naſcheje ſbóžnoſež wěſtch cžini.

W Jeſuſu mamy najwychſchim ſkodženik wſcheho Božeho ſje- wjenja. Wón ſam je to ſjawnje wuprajil, ſo po nim žane druhe wjazy njebudže. W pſchirunaju wo winizy winizarjo, le kotrymž tón ſnies winizy najpoſledy ſwojeho ſymla, jeho wſachu a ſabichu. — Winizarjo běchu Iſraelski lud. —

Schtó je Jeſuſ tebi? Tež th ſy ſwojich profetow měk, pſches kotrychž je Bóh k tebi rěčaſ, ſwoju ſwěrnu macž, ſwojeho lubeho nana, ſwojich wucžerjow a ſchtóž je hewaſ cže na Boha poſkaſowacž a pſched hręchom warnowaſ. Tež ſy na dnjach wulkeho witanego wježela ſažuwoval, ſo je Bóh ſ tobu, a we ſwojim horju ſy ſhonił, ſo ſam wot ſebje ničo njeſamožech a ſo masch ſebi wot Boha pomoz a troſcht wuproſhcz. Alle zyka, poſna Boža luboſcž a ſmilnoſcž, ſ kotrejž je tež tebje wobhnadžil, ſo cži hakle potom ſjewi, hdyž ſy poſnal, ſo je Jeſuſ twój ſbóžník a Wumóžník.

Dženža psches Božu hnadu sašo luby hodowny šwjedżeń
šwjeczimy. Chto je tebi Bože džeczo wobradžilo? Bóh daj, so
niz jeno na někotre šwétne dary volasach, ale so masch s dobom
prawe wotmolwjenje na tuto praschenje: „Chto je nam Jezuš?“
— to wjeſeļe wotmolwjenje: „Nam je ſo Sbóžnik narodžil!“

Hamjeń.

V. w H.

Witanje Božej nozy.

Boža nót ſo pschiblijuje
S jandželskimi kſchidłami;
Wjerichny njebojo wotantkuje
Naſchim duscham i ſbóžnoſeži:
Teſho miłość wózowſka
Wobradža nam Sbóžnika.

Bože džeczo w žlobje leži,
Hymny klinčja jandželske;
We wſchěch duschach radoſcz knieži,
W hrodach, hětach luboſcz keže;
Jaſna hwěſda hodowna
Rjeñſche pruhi wuſhywa.

Sswjata nót! Budź powitana
S kherluſhem, psalmami.
S troſtom, měrom žohnowana!
Duscha poſtrow wyſka czi;
Twoje ſwětko njebojeſke
Budži ſbóžne wjeſeļe.

Boži ſwědko hnady! Witaj,
Sswěcz mi, hwěſda ſalemſka!
Sswjata hodowniežka! Sswitaj,
Wutroba je hotowa;
Do njeje njech Wjerichny mi
Bože džeczo wobradži!

K. A. Fiedler.

Jene hodowne ſłowo.

D. Marczin Luther w jenym předowanju wo Božim
džeczu to rjane ſłowo praji: „Widžu-li njebojo wotewrjene ſtejcz
a mohł-li jo ſebi ſ posběhnjenjom ſłomiczki ſaſluzicž, dha to tola
cžiniež nochzyl, ſo njetrjebaſ rjeknycž: Hlejče, ja ſzym ſebi jo ſaſluzyl. Ně, ně, niz mojej ſaſluzbje, ale Bohu budź cžescz, kif je
mi ſwojeho Ssyna dał, a ſ tym mojich njeſcheczelow a i temu helu
ſniczyl.“

W tajkej wérje dajcze nam, wot ſwojich winow a hréchow
wuſhwobodženym, hdyž ſwjeczicž, dha ſmějemy měr tež we ſwojich
wutrobach a domach.

F.

Na Božu nót.

(Žadaný pschelozł.)

Wſchudžom ſwěckli w Božej nozy
Na ſchomikach ſwěčza ſo,
Božu luboſcz w ſwojej mozy
Wſchemu ludej ſybolo.

Luboſcz cžishe ſ wóznoh' kraja
A nam ſněh-běla bliži ſo; —
Tam, hdžez Boha lubo moja,
Hoſpoduja najradſcho.

W khežkach, domach, hrodach wſchudžom
S milym blyſcežom blyſceži ſo;
Kražne dary ſczele ludžom,
Njeſapomniſa nikoho.

Na ſemju je ſastupiła
Zaſo male džeczatko,
Je nam wſchitkim wobradžila
Bože lubo džeczatſtwo.

Kaž we wérje džeczo hlaſa
Na wſchu rjanu wobradu,
Taſ tež ſpožęz nam Boža hnada
Wérnu, luboſcz, nadžiju.

Njech wſchak dženž a pschezo tudy
Knježi měr a jednota;
Njech ſo ſhubja hrosne brudh,
Hara, ſloſcz a wójna wſcha.

Radoſcz njech pod haloſami
Božich ſchomow ſ hydłom je,
A wſchě dusche pod ſwěczkami
Boha khwala njeſkónčenje.

W nozy, hdžez bu napjelnjeny
Były ſwět ſe ſmilnoſcžu,
Njech domežk kóždy ſahorjeny
Je psches luboſcz njebojeſku.

A ſchtóž khudym wobradžuje,
Směje ſbóžne ſacžucža;
Wutrobnje ſo ſwjeſzeluje
Ždyn kaž ſyla jandželska.

Kaſke budže ſradowanje
Na ſwěcze a w njebojeſach,
Hdyž naſch ſón a požadanje
Dopjelni ſo po cžaſach!

O kaſ budža jaſnje ſhyczecž
Tehdy ſwoný po kraju,
Saſ' b'dže přeni kherluſch klinčecž:
„Cžesč budź Bohu Wjerichnemu!“

Duž něk ſwěczkam ſwěcžicž dajcze,
Hdyž je ſwětko ſhadžalo;
S hnutej duschu ſaſpěwajcze:
„Khwala tebi, Sbóžniko!“

Swojemu lubemu pscheczeſej Augustej Rostokoj, wumjennarzej we Wulſich Debhezach, i dopomjenju na jeho wotwžerſke
léta

Jurij Bróſk.

Boža nót.

(Skónčenje.)

Tank ſam njevě, kaſ je ſtało, ſo ſ města won na kethow
běži, tam hdžez jeho starschej ſpitaj. Tele město je won husto
mjeſczo wophtowaſ a ſo tam troſtowaſ a poſylnjowaſ. Alle
won tam dženža ſamlutki won njeindže, zyłe cžrjodh wotroſczenych
a džeczi tam du do Božeho domežka, kif ſrjedža na pohrjebniſhczu
ſteji. A hlaſ, ſwětke pruhi ſo psches wulſe zyrfwine woſna psche-
cžiſhczuju a ſwiatoczne býrglowe ſynki ſ wotewrjenymi durjemi
won klinčja. Tank ſo dopomni, ſo je husto wysche durjow tele
ſłowa cžitał: „W mojeho Wózca domje je wjele wobydlenjow.

„Pójcze ſem ſe mni wſchitz, fiž ſe ſprózni a woſczezeni!“ Wón ženje ſa tym myſlik njebe, ſhto moja tele ſłowa na ſebi; tež wón ſmě do Božeho doma ſaſtupieſ, kaž druhé džeczi, a wón to tež czini. Skoro wſchě ſawý ſu woſhadžene, a pſchezo wjazy nutrnych ſo nuts czishezi. Žank ſo, mězu w rukomaj, do ſady ſyňje a woſolo ſo hlaſa. Wón tu hiſhčeženje w tymle Božim domje byl njebe, a tola ſo tu zuſu njeſacžuwa, jemu je, kaž by ſo po doſhim čaſu ſaſo do wózneho doma wrózil, hdžez mér a luboſcz bydli.

Nětk ſapocžnu kherluſch ſpěwacž: „Dženž kchwalcze Boha, kchesczenjo, fiž ſwoj ſtol w njebju ma, ſo woſankne ſwoj ſkaleſtwo, nam ſwojoh ſchyna da.“ Žankowej wočzi ſo ſe ſyſami ſwěcžitej. Potom duchowny na ſkeltu ſtupiwſchi tu wjeſelu powjeſez pſchipowjeda, ſo je ſo Jeſuſ narodžil. Tón njebeſki kral ſo jako khude džecžatko w Bethlehemje w hródzi narodži, ſo býchmy dowěrjenje k njemu měli a jeho lubowali, kaž ſwojeho bratra a pſchečeſela. Nicžo jeho k temu nucžilo njeje, džzli luboſcz, ſotrejž chze wón wulſich a malych, bohatych a khudych k ſebi do ſwojeho njebeſkeho kraleſtwia czahnyč. Žane wot jeho džeczi ſhubjene hicž njeſmě, teho dla wón hody woſebje ſe khudym a ſrudnym a woſpuſchzenym pſchihadža a wón je tón bójſki džeczi-pſcheczel, fiž je prajil: „Mjech džecžatka ſe mni pſchindu“, wón nočze, ſo by na hody žane ſrudne bylo, wone dyrbjia wſchě troſchtowone a ſweſelene byč. So býchu tule Jeſuſowu pſchilaſnju dopjelnili, je wjele člowiekow wutroby a ružy woſewriło, ſo ſu ſa wjele khudych džeczi božodžecžowe ſchomiki ſaſhwěcžili; dyrbjale paſt nehdže khude čloweſe džecžo byč, ſotremuž ſo žadyn ſchomik njeſhwěcži a ſotremuž ſo žane darh njeboſradžeja, temu chze to Bože džecžo ſame ſwoje darh daricž a jeho wutrobu ſ njebeſkim wjeſelom napjelnicž.

„Duž ſo jemu pſchiblizujcze“, duchowny dale předowasche, „pſchiblizujcze ſo, wj ſrudni, ſwojemu Šbóžniku, fiž jako džecžo dženža k wam pſchihadža, wužypajcze pſched nim ſwoju wutrobu a proſhčeze jeho ſ džecžazym dowěrjeniom wo jeho darh a wón waſt wěſče wužlyſchi.“

Žank ſe ſtylnenymaj rukomaj nutrniye na předowanje ſedžbowasche, wón drje wſcho dorohymil njebe, ale to bě tola ſroſymil, ſo ma Jeſuſ džeczi lubo a ſo by po nich horje bjerje. To bě jemu ſłodki troſcht, wón ſo wjazy pſched cžetu njeboji, wón wě, ſo jeho Jeſuſ ſakituje a ſo jemu ſe wſcheje nuſy wupomha. Te druhé džeczi potom po předowanju wſchě domoj běža k woſradženju, Žank paſt ſa nimi njeſdže, wón nicžo wočoſkacž nima. Wón na boſt ſtupi a kroži dale tam ſady, hdžez jeho ſtarſchej woſpočujetaj. Tu ſo wón na kolenje klaňwſchi ſwojej ružy ſtyknje a knjeſej Jeſuſej ſwoju ſrudobu a ſwoju nuſu ſkoržicž pocžina.

„Luby Šbóžniko“, wón praji, „ja ſhym tak ſrudny, mojej ſtarſchej ſtaj poſta tebje w njebju, ja tu nikoho nimam, fiž mje lubuje, hacž jeno tebje, duž mi tola jeno pomhaj a woſradž mi ſwoje darh k Božemu džecžu. Ja wo žadyn ſchom a wo žane draſthy ani wo hraſti njerodžu, ale to chžyl cze proſhyč, ſo by ty dokonjał, ſo by mje cžeta njebiła a njeſwarila, dokelž ſhym te pjenyesy ſhubil. Ty wſchak wſcho wěſch, ty tež wěſch, ſo ſhym te pjenyesy ſhubil a ſo njeſhym nicžo ſa nje ſupiš, abo móžesħ mi poſkaſacž, hdžez wone leža? To bě tajki rjaný ſlěborny pjenyes, ach hdy bých jón jeno ſaſo namakał a cžecže pſchinjeſz moř! A potom, luby knježe, daj, ſo by mje cžeta kuſt lubo měla a druhdy ſo mnu rěčzała a mi poſjedała, kaž to nan cžinjeſche.

Jaſko bě Žank taſte wurečzał, wjazy dale rěčecž njemožesche, pſchetož ſyſhy ſo jemu po ſizomaj dele ronjachu. Alle bórſh bu jemu lóžo woſolo wutroby, kaž njebeſki mér bě na njeho pſchijſchol. Jeſo hlojčka jemu na ſněh padny, wſchón ſprózny wón wóczny ſandželi a wſchón ſbožowny, kaž nehdhy pſchi ſwojim nanu bě, pſchi jeho rowje wužny.

Bo wſchém člowiſkim ſhonienu ničto, fiž wonkach w ſymje a ſněh wužnje, ſaſo njewotucži, ale Boh mějeſche ſ naſhim Žankom hincjsche myſle. Taſko Žank tam na rowje ležo ſpashe, mějeſche džiwny ſón. Žemu ſo džijesche, kaž býchu jandželjo jeho daloko prjecž nježli a jeho do rjaneho ſóžka ſ miſhymaj rukomaj poſzili. Po kchwili jemu bě, kaž by woſuežil. Wſchón ſpodiwaný woſolo ſo hlaſasche a widžesche, ſo w ſněhbelym ſóžku we wulſej čopkej ſtve ležesche, ſotruž luboſny dym wot jědlow a palozych wóſkowych ſwězow pſelnjeſche. Hacž-tež-to ſměl ſo ſběnhnyc a woſladacž? Ně, to ſo Žank njeſwaži, tón luboſny ſón moř ſnadž potom ſe kónzej býč a tónle ſón je tola tak luboſny a ſbóžny. Alle to pſchezo rjeñſho wonja, lóſcht ſebi to woſladacž, pſchezo bôle roſcze a pſchibéra, wón ſo mjeležo kuſt ſběhnje, ſo na ruku ſlehnje a do kuzika pohladnje. Ma jene dobo ſyſhi cžiche ſcheptanje. O kaje to wjeſele! ſchón jemu nječěka, na malym niſlim blidku božodžecžowý ſchomick ſteji a pódla nan a macž, fiž jón ſaſhwěcžatej. „Nětko drje bórſh woſueži“, macž praji, „wón je ſo runje počzał hibacž.“

„Maju woſradženje je hotowe“, nan woſmoſwi a lubje na macžer pohladnje. A Žank widži — ně, kaž móže ſo tola člowjeſe džecž — widži, ſo ſo nan a macž k njemu dele khlataj, luboſnje na njeho hladataj; wón cžuje, kaž jeju ružy jeho hladkujetej a majkatej a ſyſhi luboſne ſłowa, duž jeho wjeſele pſchewoſmje. „O lube Bože džecžo“, wón ſawoka, „měj džaſ, měj ſtořecžny džaſ ſa tónle luboſny ſón!“ Nan a macž paſt mataj doſho rěčecž, hacž jeho pſchewwědečitaj, ſo to žadyn ſón njeje, ale ſo je to wěrnoſcž. Wonaj běſchtaj po ſemſchach k rowam ſwojich lubych džecži ſchloj, ſo běſchtaj tam ſwoju modlitwu wuſpěwaſoj. Tam paſt běſchtaj Žankowu modlitwu ſyſchaſkoj a běſchtaj jeho tam kaž bjes ſiwienu a zyle proſteho w ſněh namakaļo, běſchtaj jeho ſobu wſaļo a ſ Božej pomožu ſaſo k ſiwienu pſchinjeſkoj. Nětk paſt jeho ženje wjazy wot ſo puſchecži nočhyschtaj, ale chžyschtaj jeho jako ſwoje džecžo džeržecž. Taſko jemu tole wſcho powjedaſchtaj, bě Žankej, kaž by ſo jemu džaſo, wón bě kaž ſbožowny, wón wočzi pſchezo bôle a bôle wočinjeſche, jaſo to ſyſchesche a potom, pſchewath wot Božej miloſež, ſo ſe ſwojeho ſóžka ſběže a nana a macžer, wobeju woſjawschi, praji: Nano, macže, ja chzu wamaj ſtajnje poſluſhny byč, dobrý ſhyn byč a waju pſchezo ſyſkej wutrobu lubowacž.“

To běchu ſbóžne hody ſa tých tſjoch. Lěſar bě pſchikafal, ſo býchu mjeležo a cžiſche ſwoje hody ſwěcžili, pſchetož lohko móžesche ſo hewal ſtačz, ſo by Žanka cžezka khorofež nadpadnyla, dokelž bě ſo na pohrjebnischem ſchomick ſhonienu naſhymnił. Taſko paſt wječor nan wſchón ſe ſněhom woſhaty domoj pſchindže a powjedaſche, ſo je pola cžeth pobyl a jej tón ſhubjeny pjenyes donjeſk, a ſo je wona prajila, ſo na Žanka wjazy ſla njeje, a ſo jeho lubjeradž jeho nětcžiſchimaj ſtarſchimaj pſchepodawa — bě halle tu pohrjebnischem ſchomick ſhonienu wjeſele. Woní ſkoro trochu mało na paſath a ſwěcžazym ſchomick ſhadiču: ſwěcžka po ſwěcžzy wuhaſny, ale we wutrobach ſo plomjo luboſcze horjeſche a Boži jandželjo ſwoje kſchidla nad tymle domom wupſchestrjewachu ſpěwajo: „Cžesž budž Bohu we wužkoſeži, mér na ſemi a člowiekam dobre ſpodobanje!“

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

A hodam roſdawaju ſo leczaze lopjena ſa miſionſtwo mjes pohanami. Wone wam powjedaſa wo nuſy, w ſotrejž ſu woſh pohanjo. Hdyž my ſwoje hody ſ džakownej wutrobu ſwěcžimy, ſo wjeſelo teho ſwětla, ſotruž je nam ſhadičlo w křiſtufu, naſhim Šbóžniku, chžemy ſo tež dopomnicž na naſchu pſchijſchoncž a pomhacž, ſo by tež tole krafne hođowne woſradženje ſo doſtalo woſhym pohanam. A potom pſchindžmy na hođownym ſwiedženju pohanow, na ſwiedženju tſjoch kralow, woprowacž ſwój hođowny dar ſa koſlektu miſionſta mjes pohanami.